

Dagboek Missie India Kolkata maart 2017

Toen in 1911 de hoofdstad van India verhuisde van Calcutta naar Delhi was het een koloniale hoofdstad. Anno 2017 is de stad bruisend. Mensen zitten toeterend, roepend, scheurend op allerhande vehicles en het leven lijkt zich geheel op straat af te spelen. Het is nu nog steeds de hoofdstad van de deelstaat West Bengalen en in 2001 is de naam veranderd in Kolkata. De voertaal is Bengali. Dus voor veel lokalen is Engels de tweede of derde taal (Hindi is de nationale taal van India). Shourabh Mukerji is de oprichter van de Young Men Welfare Society (YMWS). Hij is geïnspireerd door moeder Teresa die hij ook vaak ontmoet heeft. Moeder Teresa ligt ook begraven in Kolkata. YMWS is een lokale NGO die onder andere zorgt voor goede educatie, microkredieten voor vrouwen en voedselprogramma's op de scholen. De YMWS is begonnen met 1 school in het centrum van Kolkata en heeft dat uitgebouwd naar meerdere scholen en projecten in en buiten Kolkata. De YMWS probeert opbrengsten te creëren en van dit geld weer nieuwe projecten te starten. Zo heeft de YMWS school in het centrum Kolkata een avondschool voor de kinderen uit de slums rondom de school waar voor gratis les en een maaltijd wordt gezorgd. Dit wordt betaald door de kinderen die overdag les krijgen van betalende ouders die dit kunnen opbrengen. Medical Checks for Children (MCC) komt nu voor de vierde keer naar de scholen in de buitengebieden om de kinderen te checken en belangrijke boodschappen als (hand)hygiëne, goede voeding en tanden poetsen over te brengen. Dit is vorige jaren in de vorm van workshops aan de leerkrachten uitgelegd en wordt nu ook weer spelenderwijs herhaald. Verder worden dit jaar voor het eerst de kinderen uit de slums van de avondschool (Diksha) gecheckt. Voor medisch inhoudelijke zaken betreffende deze missie verwijs ik naar het medisch rapport. Hieronder een logboek van onze missie voor MCC op de genoemde scholen in de periode van 4 tot en met 11 maart 2017.

Op 4 maart 's morgens vullen 11 mensen de 4 bij 8 meter grote lobby van een hotel in een zijstraatje. 1 kinderarts, 5 (huis)artsen, 1 IT-er, 1 tandarts, 2 (zorg) professionals, 1 verpleegkundige. Het hotel blijkt ons toch te kunnen huisvesten nadat het meerdere malen gereserveerd is. Er wordt begroet en ingecheckt. Doel van de dag is te acclimatiseren en anderszins te "landen." Acht mensen gaan de stad in en we spreken een tijd af dat we bij restaurant Teej met zijn allen zullen samenkomen en eten. Gelukkig maar, want er is maar 1 restaurant Teej. De groep van acht raakt namelijk opgesplitst omdat er meerdere "flowermarkets" lijken te bestaan. Een paar stalletjes met bloemen is toch ook een "flowermarket"? Er staan ook kransen met lekker ruikende witte bloemen bij alle stalletjes. Desgevraagd blijken deze kransen voor "the body" te zijn. Ah "for the body?" "No, no, for death body." Er wordt nog een flowermarket bezocht met een gemotoriseerde riksja, bajaj, genaamd. Om 16 uur bij Teej wordt er verzameld en een drankje gedronken. De meneer van het restaurant komt wel even vertellen dat er vandaag helemaal geen "Indian food" gereserveerd wordt, alleen maar "Chinese or Continental", maar dat is toch geen probleem? Dan toch maar ergens anders eten. Het grote hotel om de hoek is wel duur voor Indiase begrippen, nog steeds goedkoop dus, maar wel heel lekker.

Op 5 maart komt na het ontbijt de gele schoolbus van de Young Horizons School voorgereden. Deze zal ons samen met Tapolina vervoeren naar Diamond Harbour. Tapolina is onze heldin van YMWS. Rustig, slim, luistert goed, spreekt goed Engels en regelt alles. Zoals overal in Zuidoost Azië is een rit in een bus al een hele beleving. Een constant getoeter stijgt op uit het verkeer. Het betekent zoiets als: "rij door", "ik ga je nu inhalen" of gewoon "ik kom eraan." Opvallend, want het enige verkeersbord wat we zien is een wit bord met rode rand met in het midden een knijptoeter:

verboden te toeteren. Verwarrend voor welke bestuurder van een voertuig met toeter dan ook want achterop bijna elke public transport auto staat: “blow horn!” en “obey the traffic rules.” Er zijn dan ook veel ongelukken in het verkeer, zoals een van de missieleden in de krant las. Ook wordt er heel veel vervoerd per voertuig: mensen, dieren en goederen. Zo kwam er een baal hooi op ooghoogte voorbij (we zitten in een schoolbus) waarna een van de missieleden aan de andere kant van de bus vraagt: “zit hij op een fiets?” We slapen deze nachten in een resort in Diamond Harbour aan de Ganges(Hindi Ganga). Op dit punt is de Ganges 7 kilometer breed. De rest van de dag na de 3 uur durende reis wordt besteed aan voorbereidingen voor de missie. Medicatie wordt geteld, tandenborstels worden geteld, handboeken opnieuw doorgespit, pleisters geknipt. MCC werkt met stations. Kort gezegd zijn de stations: wegen en meten, bloed prikken voor Hb bepaling, dokter’s check up, de tandarts als nodig, de farmacie en als laatste tandenpoetsinstructie. Er wordt nog uitgebreid gefilosofeerd over de gezondheid van de kinderen en wie en hoe ze allemaal te behandelen. Er wordt nog een boottochtje met zonsondergang gemaakt over de Ganges door een paar mensen. ‘S avonds is er een bruiloftsfeest in de tuin van het hotel. De tuin is verlicht met allerlei kleuren lichtjes. Zo veel als wij met kerst nog niet zouden doen. Wel heel mooi. Wij zijn als “foreigners” welkom om ook een dansje mee te doen op de muziek van de Bengaalse band. De bruidegom wordt positief gewaardeerd door de vrouwelijke missieleden waarbij de, tevens vrouwelijke, tandarts wel een kritische noot plaatst: hij mist wel een hoektand.

Op 6 maart mogen we dan eindelijk beginnen! De eerste school is een kwartier rijden. Met 2 jeeps volgeladen met medicatie, tandartsspullen en andere medische zaken vertrekken we naar Raghunathpur. Het schooltje ligt een paar honderd meter van de verharde weg dus worden er wat riksja’s geregeld die de medicatie en andere spullen naar het schooltje te helpen vervoeren. Als iedereen gearriveerd is worden we verwelkomd. Alle leerkrachten en een aantal kinderen zijn mooi aangekleed voor het welkomstritueel: we krijgen allemaal een stip op ons voorhoofd en een bloem in onze handen. Ook wordt er een lied voor ons gezongen. De posten worden ingericht en er wordt gestart. Voor “de nieuwen” onder ons is het allemaal een beetje wennen. Waar vul je wat in op het formulier en hoe zit het met al die diagnosecodes? Maar langzaam komt “de carrousel” op gang en worden er deze dag 136 kindertjes gezien in de leeftijd van 3 tot 6 jaar. Allemaal smoezelige schoolpakjes met lieve gezichtjes. Een hoogtepunt van de dag is dat een bestand bijgeloof gedeeltelijk lijkt te zijn overwonnen: er mogen tanden getrokken worden! Vorig jaar is er geen enkele tand getrokken op deze school omdat er een bijgeloof heerst(e): als je een tand trekt word je blind. Dit is dus een grote vooruitgang. Wat hier waarschijnlijk aan heeft bijgedragen is dat er sinds vorig jaar een lokale tandarts zich verbonden heeft aan de missie. Een lokale gezondheidswerker die iets extra’s doet voor de community tegen weinig tot geen vergoeding is eigenlijk niet te vinden. Vooruitgang in conditie van de tanden is er echter niet naar het lijkt. Het overgrote gedeelte van de kinderen heeft forse cariës en een deel heeft ook pijn daarbij. Er wordt hierover veel uitleg gegeven. Met name dat het belangrijk is om niet te veel snoep te eten en 2 maal per dag door moeder of vader te laten poetsen. Dit voelt als zeer basale informatie, maar dit is toch echt het begin wanneer blijkt dat de algemene overtuiging is “milk teeth doesn’t matter” en “he doesn’t brush” (moeder wijzend naar drie jarig kind). Het is gedrag en dat verandert langzaam zoals we zelf weten uit onze westerse samenleving. De dag wordt goed afgesloten in een cirkel met alle teachers en missieleden. Hoera, een goed begin!

Op 7 maart staan we weer vroeg op om drie kwartier te rijden met 2 volgeladen jeeps naar Joynagar. We worden weer verwelkomd door prachtig aangeklede leerkrachten, een aantal mooi aangeklede

kindertjes en een massa ouders met andere kleintjes. We krijgen weer allemaal een stip tussen de wenkbrauwen en een bloem. Een van de missieleden was in gedachten en wachtte niet haar stip af maar dipte zelf haar vinger in het spulletje en maakt een stip op haar voorhoofd. Na een primaire verbazing van de mensen die de stip moesten plaatsen barst de gehele menigte in lachen uit. Het betreffende missielid zei gelijk "oh, I made the mistake of my life!", maar het was een perfecte icebreaker. We krijgen ook nog een mooie welkomstdans van een groep traditioneel geklede meisjes. Daarna worden de stations weer opgetuigd en de carroussel wordt weer gestart. Deze dag wordt als prettig ervaren door de missieleden: er is wat meer licht en ruimte in deze school en de kinderen lijken iets vrolijker. Ook hier wel weer veel zeer slechte gebitten. Het idee is dat kinderen hierdoor of hierbij ook slecht eten en daardoor klein zijn voor hun leeftijd en laag van gewicht. Ook bloedarmoede komt weer veel voor. Voor de dokters zijn er veel leerzame momenten. Scabiës, beter bekend als schurft, is soms moeilijk te herkennen. Wanneer er een kind met een mogelijke diagnose schurft zich bij een van de dokters meldt, wordt de ervaren tropenhuisarts van het stel er even bijgehaald. "Scabiës of geen scabiës?". Deze antwoordt zeer literair verantwoord: "that is the question". Terwijl de tandarts bezig is de grote hoeveelheid verwezen kinderen te zien worden er workshops gegeven aan de leerkrachten. De tandplakverklippers zorgen weer voor grote hilariteit maar zijn wel illustratief. De dag wordt weer gezamenlijk afgesloten: vandaag hebben we 171 kinderen gezien!

8 maart begint vroeg en eindigt laat want na het checken op de school in Bhagwatipur zullen we meteen weer drie uur terugreizen naar Kolkata. Deze morgen vertrekken we daarom met de schoolbus met alle medicatie en onze eigen bagage. Deze school is mooi omdat er een groot grasveld voor de deur ligt en er zelfs in de hoek een schommeltje staat. Wel huilt het deze dag van de regen waardoor we het grootste gedeelte van de dag in het donker zitten (de elektriciteit valt vaak uit als het regent). De honderden wachtende mensen staan op het kleine buitengalerijtje van het schooltje. Wel worden we allen sneller door betere communicatie. De vertalers weten soms al welke vragen ze moeten stellen. Sowieso zijn we deze dagen erg geholpen door vier Britse studentes die de afgelopen weken op deze schooltjes les hebben gegeven. Zij vinden het tot onze grote vreugde leuk om data in te voeren. Dit scheelt ons heel veel tijd. Met deze dag sluiten we de checks op de rural schools af. Er worden vandaag 216 kinderen gezien. Het eerste hotel in Kolkata was niet goed bevallen dus er is een nieuwe guesthouse uitgezocht. Dit blijkt zich boven een koffietentje, "the wise owl" genaamd, te bevinden in een leuk typisch Indiaas buurtje: "de pijp" van Kolkata. De rest van de missie verblijven wij hier.

9 maart gaan we voor het eerst in 4 jaar kinderen checken van de avondschool Diksha op de Young Horizons School. Deze kinderen komen uit de slums en zijn arm. Zij betalen ook niet om naar school te kunnen. Volgens het hoofd van de dagschool (de betalende gezinnen) is het moeilijk de kinderen te selecteren die naar de avondschool mogen uit de vele aanmeldingen. De kinderen moeten (kans)arm zijn. Hoe weet je of ze echt arm zijn? Ze trekken bijvoorbeeld naar een gesprek hun mooiste kleren aan. Er wordt dus een huisbezoek afgelegd door een van de leerkrachten. En daar valt toch wel veel uit af te lezen. Omdat de kinderen vaak ongevoed naar school komen zijn zij nu begonnen met een "food program". Als de kinderen op school komen krijgen zij een ei, een glas melk en een stuk fruit. Dit is een extra motivatie voor moeders om kinderen naar school te sturen. Wat in eerdere jaren voor wat betreft onze checks ook opviel is dat kinderen die "gezond" zijn zonder medicijnen naar huis gaan. Dit ervaren zij als "niet leuk". Ook de verzorgers van de kinderen, vaak de moeders, spelen hier een rol in. Zij willen graag medicijnen. De kinderen met een

bloedarmoede, kleine groei of bijvoorbeeld een infectie gaan naar huis met allemaal flesjes en pillen. Hier hebben we wat op gevonden: de gezonde kinderen krijgen een door de dokter gesigneerd "certificate of appreciation". Dit lijkt wel wat te helpen. Echter er ontstaan wel discussiepunten met betrekking tot het in aanmerking komen voor dit certificaat. Als een kind geen bloedarmoede heeft, goed groeit, en geen andere zaken mankeert maar wel ernstige cariës met pijn heeft, verdient het dan een certificaat? Als een kind obees is, verdient het dan een certificaat? Er worden 103 kinderen gezien vandaag. Aansluitend aan de dag wordt door een aantal missieleden op zijn uitnodiging nog een bezoek gebracht aan het huis de Indiase tandarts die sinds anderhalf jaar nu vrijwilligerswerk doet voor MCC/YMWS. Hij doet nu mee met het "dental camp" van MCC en ziet ook kinderen tussendoor in zijn eigen praktijk voor controle. Dit is dus zeer bijzonder voor Indiase begrippen. Er zijn niet zo makkelijk mensen te vinden die zich inzetten voor "het goede doel".

10 maart zijn we "vrij". De twee missieleiders brengen een bezoek aan de wijk waar de meeste slumkinderen vandaan komen die we gisteren en morgen zien. Twee andere missieleden brengen een bezoek aan Kolkata Rescue Services: een organisatie met 2 scholen en 3 (poli)klinieken voor de allerarmsten. Het stemt hen positief dat er dit soort warme initiatieven gerund worden door Indiërs zelf. Gehandicapten, die normaal toch vaak onzichtbaar zijn in het Indiase straatbeeld, krijgen hier zelfs groepsfysiotherapie. Ook worden zij heel vrolijk als zij van de polikliniek door een deur het schooltje instappen en daar veel drie- vierjarigen hun tanden staan te poetsen, met tandpasta! Ook wordt er het hele jaar door, maar zeker eens per half jaar, volgens hetzelfde principe als MCC, een vinger aan de pols gehouden betreffende de gezondheid van elk van de driehonderd kinderen. Een lokale nurse of anderszins geschoolde medewerker die dit kan uitvoeren is overigens ook door deze organisatie nog niet gevonden. Er zit daarom nu voor enkele maanden een anesthesiemedewerkster van de Zwitserse Support Group van Kolkata Rescue Services. 's Avonds gaan we naar het Indian museum in centrum Kolkata alwaar Holi wordt gevierd met een grote traditionele dansshow. Holi is het Indiase poederfeest wat het begin van de lente inluidt. Daar aangekomen blijkt er een aparte rij vooraan te zijn voor "foreigners". En laten wij nou bijna de enige foreigners zijn. Dit vindt de Indiase pers buitengewoon fotogeniek. Wij zouden liever op de achtergrond zijn gebleven, maar we worden gesommeerd te lachen en elkaar verder te besmeren met prachtige kleuren. De dagen erna verschijnen er in verschillende kranten foto's van ons met allerhande kleuren op ons gezicht. Als we ons dan toch moeten lenen om te poseren dan is ons doel natuurlijk de naam van MCC onder de aandacht te brengen. De enige krant die hier gehoor aan gaf was de "Times of India", die ons als groep op de foto heeft gezet met de tekst: "a few members of the international NGO Medical Checks for Children". Gedurende enkele uren dachten we dat de vrouw van "The Times of India" ook ons leven had gered. Zij kwam een van de missieleden vertellen: "I think you should leave because there is a fire somewhere in the building". De eerste brandweermannen kwamen al naar binnen. Aangezien we niet precies wisten wat er gaande was, hebben we met het team besloten om weg te gaan. Wat resulteerde in een setting waarbij 11 foreigners een half uur door de stromende regen gelopen hebben "op de vlucht" voor vuur en vooral anticiperend op massapaniek. Uiteindelijk eindigden we bij restaurant Teej. Deze wilden alleen deze gekleurde, verzopen en uitgelopen katten niet binnen hebben. We zijn teruggegaan naar het hotel, waar we heerlijk op het dakterras gegeten hebben. De volgende dag vernamen we dat er inderdaad een brandje was maar weinig voorstelde maar dat de show daarna is verder gegaan. Gelukkig maar.

Op 11 maart wordt er nog een laatste dag gecheckt op de Diksha school (Young Horizons School). Er komen ook wat uitslagen binnen van eerder in de week aangevraagde onderzoeken. Een van de

kinderen van de rural schools komt zelfs op deze school in centrum Kolkata om de factuur door Medical checks te laten vergoeden. Gelukkig zijn er geen hartafwijkingen gevonden ondanks de harttruis! Verder valt vooral ook op deze school nogmaals op hoe jong de moeders zijn. Soms twintig -jarige meisjes brengen hun kinderen van vijf jaar. Uithuwelijken en verkrachtingen zijn hier aan de orde van de dag wordt ons weer eens te meer duidelijk. En als je zelf nog een kind bent is het niet makkelijk voor een kind te zorgen. In het vliegtuig terug valt in een van de Engelstalige kranten van de regio Kolkata te lezen over 3 ernstige incidenten van verkrachtingen en zelfs een moord op een 17 jarig meisje wat 5 maanden zwanger was door haar man en zwager wegens "dowry". En dat zijn dan de incidenten die de krant halen. Deze dag wordt afgesloten met een uitgebreide danssessie aan iedereen die meegeholpen heeft: leerkrachten, vertalers, tandarts, Tapolina, Dhiradj, de Britse dames. Zonder hen was het niet mogelijk geweest. Nu hopen we dat we een zaadje hebben geplant zodat het werk lokaal kan worden voortgezet.

12 maart wordt gedeeltelijk besteed aan evalueren. Wat vinden we van MCC? Wat vinden we van de week zelf? Wat kan er anders? Tijdens het lopen door de stad 's avonds na het eten zagen we kinderen op straat slapen. Hebben deze (onze) hulp niet harder nodig? Jazeker, maar het is niet "sustainable" werd ons verteld. Er wordt uitgebreid gefilosofeerd over "het zaadje" dat we hopen geplant te hebben. Conclusie blijft toch dat het echt een "zaadje" is en dat het alleen kan groeien als er een lokale "leider" opstaat. Deze zijn zeer schaars. En als ze er zijn is er een grote kans dat ze na een aantal jaar opbranden omdat het toch vaak neerkomt op "vechten tegen de bierkaai". De andere conclusie blijft dat we zeer dankbaar zijn dat we dit met elkaar mochten doen. Dit gevoel wordt verder "gekleurd" gevierd met het echte Holi/Dohi feest in de straten van Kolkata en later op de Lake club aan het meer in Hindustan park. Je moet daar lid zijn, maar wij waren alleen de opzweepende Indiase hedendaagse hippe muziek gevolgd. De "rowing club of Amsterdam" mocht toch naar binnen!

Tot ziens, India!